

Over liefde

meulenhoff.nl

ANNA BRÜGGEMANN

OVER
LIEFDE

ROMAN

Vertaald door Lucie Schaap

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9498-6

ISBN 978-94-023-1835-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6486-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Trennungsroman*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Auteursfoto: © William Minke

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2021 by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

© 2022 Lucie Schaap en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nog 32 dagen

Thomas staat op het vliegveld te wachten. Hij heeft zijn haar niet gekamd en ook geen schoon t-shirt aangetrokken.

Hij is het huis uit gerend, heeft een taxi aangehouden, overhandigde de chauffeur bij de luchthaven het ongehoorde bedrag van vijfenveertig euro, is haastig naar de gate gelopen en torent daar nu met zijn handen in zijn zakken boven vrijwel alle andere wachtenden uit. Inmiddels staat hij zo al minstens twintig minuten te kijken naar de pas gelande passagiers. Eva zit er niet bij. Het is altijd hetzelfde liedje. Je haast je als een idioot en dan sta je maar te wachten.

Thomas weet hoe belangrijk Eva het vindt dat hij haar komt afhalen. En omdat hij geen flauw idee heeft wat hijzelf op dit moment belangrijk vindt, geeft hij gehoor aan haar wens. Na bijna twee jaar relatie op afstand zullen ze elkaar vanaf vandaag weliswaar elke dag weer zien, maar natuurlijk is het gewoon fijn als iemand je van het vliegveld komt halen.

Hij denkt terug aan de afgelopen uren. Misschien lukt het hem zijn gedachten enigszins op een rijtje te krijgen voordat hij Eva weer ziet.

Zes uur geleden had hij nog dienst, liep hij een laatste ronde over de afdeling om daarna het verslag voor de nacht te schrijven, de overdracht te doen en naar huis te gaan.

Mevrouw Brake op kamer vier lag onrustig te slapen, haar drainagezak was vol, ze had kennelijk een nabloeding gehad. Thomas verwisselde hoofdschuddend de zak en liep naar Brigitte, de verpleegkundige, die weggedommeld was.

‘De drainagezak van mevrouw Brake zat vol.’

‘Ja, en?’

‘Jij had die moeten verschonen Dat is jouw taak.’

‘Ik moest ook andere dingen doen.’

‘Als er een nabloeding optreedt, moeten we dat weten.’

‘Dat weet ik, dokter Wiedhoff, ik werk hier tenslotte langer dan vandaag.’

‘Als jij hier lag, zou je ook willen dat je goed verzorgd werd.’

‘Ik doe wat ik kan.’

Thomas vervolgde zijn ronde. Hij voelde dat zijn nek verstrakte en beende stijf de gang door. Hij haatte dit soort woordenwisselingen, haatte ze hartgrondig. Hij opende de deur naar kamer negen, daar lag meneer Bertram, alleen.

‘Goedemorgen, dokter Wiedhoff.’ Meneer Bertram was al wakker. Hij kwam niet overeind, maar zijn lichte ogen begroetten Thomas.

‘Goedemorgen en goedenacht, mijn dienst zit er bijna op, ik ga dadelijk slapen.’

Thomas mag meneer Bertram graag. Nu hij hier op het vliegveld aan hem denkt, glijdt er weer een glimlach over zijn gezicht. Meneer Bertram is vriendelijk, beschaafd en beleefd en hoewel hun contact zich beperkt tot korte gesprekjes, is er over en weer sprake van welwillend begrip. Meneer Bertram heeft zich niet lijdzaam overgegeven aan zijn ziekte, hij ligt nooit somber voor zich uit te staren en zich af te vragen hoe

dit allemaal heeft kunnen gebeuren, dit lichaam, dit leven. Hij is er gewoon. Doodziek, blijmoedig.

‘En, wat is er vannacht allemaal gebeurd?’ vroeg meneer Bertram.

‘Niet veel, gelukkig.’ Thomas zweeg even. ‘Maar vandaag komt mijn vriendin thuis, het is daarom een bijzondere dag.’

‘Uw vriendin, wat fijn. Waar is ze geweest?’

‘Ze heeft twee jaar in Parijs gewoond. We hebben elkaar natuurlijk wel vaak gezien, om de twee weken. Maar nu komt ze definitief thuis.’

‘Met de trein of met het vliegtuig, moet je bij uw generatie dan vragen.’ Meneer Bertram sloot zijn ogen even, maar luis-terde nog wel.

‘Ze wilde de nachttrein nemen, maar de Franse spoorwe- gen staken. Nu gaat ze vliegen. Dat had ze liever niet gedaan. Mijn vriendin is heel precies in die dingen, heel bewust.’

‘Hoe heet ze?’

‘Eva.’

‘Weet u, het is vreemd. Mijn ene zoon woont in Tokio, hij is architect en heeft twee kinderen. De andere woont nog steeds in Steglitz en werkt bij een computerbedrijf. We weten eigenlijk niet precies wat hij doet. Eens in de twee weken komt hij bij ons op bezoek. Hij is altijd alleen. Ik weet niet wat we bij hem fout gedaan hebben.’

‘Misschien wel niets. Misschien is hij gewoon zo.’

‘Volgens mij is mijn vrouw jarenlang teleurgesteld geweest in mij,’ praatte meneer Bertram al verder. ‘Misschien heeft mijn zoon daar een tik van meegekregen. Ze had zich ons hu- welijk mooier voorgesteld. Bloemen, romantiek, eindelijk dat gevoel dat alles goed is. Maar zo was het niet. Alles was ge- woon normaal. Maar weet u, als het leven zijn normale gan- getje gaat, dan bof je. Meer kun je er niet van verwachten. Ik

wilde nooit meer dan een rustig normaal leven. En daarom heb ik zelden het onderste uit de kan gehaald. Op het werk niet en in de liefde evenmin... Ik was trouwens ook arts.'

'Dat weet ik, het staat in uw dossier.'

'Kno-arts. Wat je daar niet allemaal te zien krijgt. Maar dat hebt u natuurlijk ook. Geneeskunde is soms behoorlijk gruwelijk.'

'Hebt u ergens pijn, meneer Bertram? Kan ik nog iets voor u doen voordat ik naar huis ga?'

Meneer Bertram keek Thomas recht aan. In zijn ogen stond een lachje.

'Klets ik te veel?'

Thomas schudde zijn hoofd, wat hem betrof mocht meneer Bertram nog veel meer kletsen, hij luisterde graag naar hem.

'Verklap me alleen dit nog: koopt u straks bloemen voor uw vriendin als ze thuiskomt?' Thomas trok lachend zijn wenkbrauwen op. Dat soort dingen deed hij niet, nooit. Bloemen, liefdesbrieven, het voelde voor hem altijd als een flauw, overdreven statement.

'Dat weet ik nog niet. Waarschijnlijk niet.'

'U zou het moeten doen. En dan vertelt u mij later of ze er blij mee was.'

'Dag, meneer Bertram, tot morgenochtend, dan ben ik er weer.'

'Dag, dokter Wiedhoff, tot ziens.'

Meneer Bertram keek Thomas na tot hij zacht de deur achter zich had dichtgetrokken. Echt een aardige man. Een voorkomende man. Niet zo'n competitieve kerel als dokter Peiffer, Thomas' chef de clinique, die hem nu op de gang tegemoet kwam lopen.

'Goedemorgen collega, alles goed?'

'Ja.'

‘Mooi zo, dan nu naar huis en slapen!’ Een iets te luid lachje, een hoofdknikje.

Thomas fietste naar huis en sprong meteen onder de douche, de laatste keer douchen voordat Eva er weer was. De laatste keer slapen voordat ze er weer was. Niet vergeten de wekker te zetten.

‘Als ik één wens heb,’ had Eva tijdens hun laatste telefoongesprek gezegd, ‘dan zou ik willen dat je me afhaalt. Het is misschien een beetje ouderwets en afgezaagd, maar ergens ook echt romantisch.’

Bij het woord ‘romantiek’ krijgt Thomas het snel benauwd. Er zijn geen eenduidige aanwijzingen hoe je je gevoelens hoort te uiten, voordat je het weet ga je de mist in. Thomas kijkt weer rond in de menigte. Nog steeds geen Eva. Hij bestudeert het bord met aankomsttijden. De vlucht uit Parijs is geland. Hij strekt zijn nek en bekijkt de mensen aandachtiger. God, wat is hij moe.

Toen hij nog maar vijf uur geleden uitgeput in bed was gevallen en het dekbed tot over zijn oren had getrokken, had hij verwacht onmiddellijk in slaap te vallen. Maar zijn hersenen produceerden aan de lopende band beelden van hoe hij met de bus en de trein naar het vliegveld reed. Roltrap op, roltrap af, de bus in, enzovoort. Steeds weer ondernam hij in gedachten de reis naar Schönefeld en weer naar huis. Steeds weer zag hij de beelden voor zich van Eva die haar grote reiserugzak in de gang neerzette en wilde weten hoe het met hem ging. ZE WILDE WETEN HOE HET MET HEM GING. Dat wil ze altijd weten. Maar hij weet het niet, hij weet het gewoon niet.

Thomas voelt niet veel meer, al weken niet, al maanden. Hij doet wat hij moet doen, maar zonder blijdschap. Ook zon-

der diepe bedroefdheid. Hij is aanwezig. Hij doet zijn werk. Hij belt 's avonds met zijn vriendin. Vanbinnen neutraal. Moet hij dat tegen Eva zeggen? Hij heeft het al zo vaak gezegd. Telkens had ze hem bezorgd aangekeken, haar hand op zijn rug gelegd en gezegd: 'Komt allemaal goed als ik weer thuis ben. Geen zorgen.' Binnenkort is ze dus weer thuis en zal alles goed komen.

Na vier uur slapen schrok Thomas wakker. Het was elf uur. De wekker was niet gegaan. Hij had de tijd ingesteld, maar hem niet aangezet. Eva's vliegtuig landde om half twaalf. Dat zou hij nooit halen.

Thomas rende naar de badkamer en spetterde koud water op zijn gezicht. Deo, t-shirt, onderbroek, broek, sokken, schoenen. Mobiel, sleutel, portemonnee, taxi-app. 'Uw taxi is er over drie minuten.'

Hij stond op straat, maar er kwam geen taxi. Hij belde het taxibedrijf. 'De chauffeur heeft waarschijnlijk iemand anders opgepikt. We sturen een andere taxi. Hij is er over acht minuten.'

Thomas stond op de stoep onrustig met zijn telefoon te spelen, het liefst had hij de tijd vooruitgeschoven. Eindelijk kwam zijn taxi, zoevend, zacht, een elektrische auto. Hij stapte in. 'Naar Schönefeld, alstublieft.' Hij keek uit het raampje, er was weinig verkeer, het moest lukken. Hij kwam hooguit tien minuten te laat. En zo lang was Eva wel bezig met haar bagage en alles.

Ik had ook de bus kunnen pakken, denkt Thomas, en hij ergert zich. Hij ergert zich dat hij überhaupt naar het vliegveld gekomen is. Hij had net zo goed thuis kunnen blijven en alles gezellig kunnen maken voor Eva's komst. Nu moeten ze samen door de drukke stad, wat heeft dat voor toegevoegde waarde?

Dan ziet hij Eva.

Ze heeft haar grote rugzak op haar rug gehesen, haar half-lange donkerblonde haar hangt los, ze staat daar, ontspannen en rechtop, en zoekt hem. Hij loopt naar haar toe.

Haar mooie lichtblauwe ogen met donker omrande pupillen, haar donkere wimpers, de fraai gewelfde mond... Dat zie je allemaal pas als je haar echt kent en graag mag. Eva is iemand aan wie je in eerste instantie voorbijloopt. Maar als je goed naar haar kijkt, laat ze je niet meer los.

En nu staat ze daar en dwalen haar ogen zoekend langs de mensen.

Als ze Thomas ontdekt, zijn fijngesneden, ietwat afgepeigerde gezicht dat oplicht nu hij haar ziet, lacht ze en zwaait.

Ze omhelzen elkaar en Eva duwt eventjes haar gezicht in zijn oksel. Thomas is lang. Lang en heel tenger. Bruin golvend haar, blauwgroene vochtige ogen. Hij heeft een fijnzinnige mond, zijn mondhoeken wijzen vrolijk naar boven. Zijn neus is recht noch krom, maar allebei: recht met een hobbeltje.

Eva is daarentegen atletisch gebouwd. Brede schouders, mooie boezem, sportieve benen. Ze houdt haar hoofd schuin naar Thomas op. Ze lachen elkaar toe.

Terwijl ze nog glimlacht, zegt Eva ineens: 'Ik had het echt fijn gevonden als je op tijd was geweest.'

'Ik was op tijd, ik sta al uren te wachten!'

'Vreemd, ik ook. Hebben we elkaar zeker over het hoofd gezien. Waar stond je dan?'

'Daar.'

'Maar daar heb ik je niet gezien.'

'Toch stond ik daar.'

'Je kunt het gerust zeggen als je te laat was, het is niet erg.'

'Maar ik wás niet te laat.'

Ze lopen over de luchthaven en doen alsof de korte woordenwisseling niet heeft plaatsgevonden. In een delicatessen-

winkel verkopen ze rozen van chocola, verpakt in rode folie, met in het midden een bonbon.

‘Bloemen?’ vraagt Thomas, en hij wijst met een lichte grijns naar de rozen.

Eva lacht. ‘Ik hou toch niet van chocola.’

Thomas haalt zijn schouders op en legt zijn arm om haar heen. ‘Fijn dat je er weer bent.’

‘Vind ik ook.’

Eva vangt in het voorbijgaan een glimp op van haar spiegelbeeld. Ze ziet er moe uit, haar gezichtshuid is een beetje rood van het vliegen. Had ze misschien toch make-up moeten opdoen? Of ten minste een getinte dagcrème? Ze zet de gedachte van zich af. Thomas kent haar inmiddels lang genoeg, hij weet dat ze er leuk kan uitzien. Hij draagt trouwens zelf ook geen make-up.

Ze kijkt grijnzend naar Thomas om hem het grapje te vertellen, maar hij loopt al een paar stappen voor haar uit, baant zich met licht opgetrokken schouders een weg.

Loopt hij naast haar of rent hij van haar weg? Eva haalt hem in en pakt zijn hand. Het is hem hier waarschijnlijk te hectisch, ze weet dat hij daar niet goed tegen kan, vooral de laatste tijd niet.

‘Stom dat de nachttrein vol zat, ik was veel liever met de trein gekomen.’

‘Ja, dat begrijp ik.’

Ze stappen in de bus en Eva denkt aan hun huis. Zou daar iets bijzonders zijn, iets anders dan anders omdat ze er eindelijk weer is?

‘Wil je dat ik je rugzak draag?’ vraagt Thomas.

Ze schudt haar hoofd. Dat soort dingen doen ze niet, hebben ze nooit gedaan. De bus trekt met een ruk op, Eva grijpt een stang vast en kijkt naar buiten.

Berlijn, daar is het weer. Niet slechts voor even tussendoor, nu woont ze hier echt weer. ‘Het is misschien maf, maar ik vind het spannend,’ zegt ze terwijl ze zich omdraait naar Thomas. ‘Ik heb zo lang op deze dag gewacht. Twee jaar geleden vroeg ik me af hoe ik zou zijn als ik weer thuiskom. Hoe jij zou zijn, hoe wij zouden zijn, en nu is het ineens zover. Maar ik stel me mijn toekomstige ik altijd een stuk volwassener en kalmer voor dan ik in werkelijkheid blijk te zijn.’ Ze lacht even en Thomas valt haar bij.

‘Heel herkenbaar.’

‘Toch is het vandaag een feestdag. Waarvan behalve jij twee niemand weet heeft.’ Thomas glimlacht, maar uit zijn ogen spreekt meer een ‘ik ben ook blij voor jou’ dan dat Eva er iets van oprechte blijdschap in kan bespeuren. Ze probeert zich haar feestelijke stemming toch niet te laten afpakken en kijkt met een dapper lachje naar buiten.

Zodra Eva en Thomas binnenkomen, voelt Eva dat thuis alles is als altijd. De kamers dommelen wat rommelig voor zich heen.

Toch haalt ze opgelucht adem. Deze grote, mooie woning met de brede, matte vloerplanken. Haar Zweedse vloer, zoals ze vaak zegt, omdat ze als jonge twintiger altijd dacht dat in Zweden alle vloeren er zo uitzagen. Deze woning waarop Thomas en zij samen hun stempel hebben gedrukt. Samenwonen, dat kunnen ze goed, dat hebben ze de afgelopen twee jaar gemist.

Eva zet haar rugzak op de grond. Maar ze vraagt niet: ‘Hoe gaat het?’ zoals Thomas zich had voorgesteld. Ze vraagt: ‘Wat doen we nu?’ Er klinkt een stil verwijt in door, iets als: we hebben de hele dag voor ons tweetjes, ik kan alleen niet bepalen hoe deze dag verloopt want ik was niet hier, maar heel ergens

anders. Ik heb een lange reis achter de rug en wat ik nu nodig heb, is iemand met een plan of op zijn minst met iets te eten. Die iemand zou jij moeten zijn.

‘Ik maak wat te eten!’ roept Thomas uit de keuken. ‘Risotto met gedroogde tomaten?’

‘Ja, lekker.’

Een minuut later komt hij de keuken uit. ‘Ik moet nog even naar de winkel.’

Thomas vertrekt en Eva laat zich met een leeg gevoel op bed vallen. Hetzelfde bed dat ze zes jaar geleden voor hen tweeën heeft gekocht. Destijds vonden ze zo’n groot tweepersonsbed vreselijk serieus. Dat hele samenwonen en dan ook nog zo’n grote woning betrekken, kwam hun alles bij elkaar al ongehoord volwassen voor.

Wat is er eigenlijk met hem, vraagt ze zich af. Ze voelt daarbij geen verwijt, ook geen bezorgdheid, maar oprechte belangstelling. Hij was altijd al zo, denkt ze. Op een gegeven moment doet hij weer normaal. Soms moet hij gewoon even wennen. Of zich aanpassen aan de nieuwe situatie.

Haar oog valt op een strook pasfoto’s die ze ooit naast het bed heeft opgeprikt. Zij en Thomas, allebei met een dikke muts op en allebei enigszins aangeschoten grijnzend in de camera. Het strookje valt steeds weer op de grond omdat de speld niet blijft zitten. Eva prikt het weer vast.

De voordeur gaat open, Thomas is weer thuis. Hij sjouwt twee linnen tassen vol boodschappen naar de keuken. Kennelijk was er werkelijk helemaal niets meer te eten in huis.

‘Weet je nog dat we deze foto’s hebben gemaakt?’ roept Eva.

‘Natuurlijk, toen was het net aan! Jij hebt Ludwigs muts op, die had hij bij mij laten liggen. En je had voor het eerst bij me geslapen.’

‘We waren ook voor het eerst met elkaar naar bed geweest,’ roept Eva uit de slaapkamer. Ze zwijgt even en zegt dan: ‘Kun je je onze eerst keer eigenlijk nog herinneren?’

‘Natuurlijk.’

‘Natuurlijk? Verder niets?’

Eva komt de slaapkamer uit en leunt met haar armen over elkaar tegen de keukendeur. Ze draagt een wit t-shirt en een lichtblauwe broek. Thomas rilt, het is tenslotte pas eind mei, maar Eva heeft het nooit koud. Haar huid is altijd licht gebruikt en warm als de zon. Onder het t-shirt tekenen haar borsten zich af. Thomas heeft nog nooit gezegd dat hij ze mooi vindt. Toch zou dat allerm minst misplaatst zijn. Ze zijn erg mooi. Ze doen hém alleen niets.

Hij gaat naast Eva staan, dichtbij, liefdevol.

‘Oké, hoe was het ook alweer... We hadden ’s avonds afgesproken, met “jouw vrienden”, dat vond ik best spannend. Dus met Desi en met Inga en Faris, die hadden toen al iets met elkaar, dat wist alleen nog niemand. Wij gingen als laats ten en bij het afscheid heb ik je gewoon op de mond gezoend en toen was ik bang dat je me verbijsterd zou aankijken en zou zeggen: “Ik dacht dat we gewoon goede vrienden waren.”’

‘Dat weet ik toch, dat weet ik toch allemaal! En toen zijn we twee dagen later met zijn tweetjes naar dat concert in die kelder kroeg geweest en daarna naar jouw flatje in Wedding. Maar ik bedoel concreet de seks! Weet je niet meer hoe dat was?’

Eva vraagt zich af waarom ze de seks ineens zo belangrijk vindt. Misschien omdat ze in Parijs weliswaar vaak aan Thomas heeft gedacht, maar nooit aan Thomas en seks. Ze stelde zich eerder lange wandelingen met hem voor. Thomas houdt van wandelen. Van seks op de een of andere manier niet echt meer. Dat was vroeger anders.

Thomas zwijgt even. Hij denkt razendsnel terug aan de aller-eerste nacht met Eva. Na het concert was het duidelijk dat er die dag iets moest gebeuren, die dag of helemaal nooit.

Hij wist niet eens zeker of hij wel met Eva naar bed wilde, wel dat hij bij haar wilde zijn en haar intelligente, pragmatische wezen in zijn leven wilde hebben. Dus nodigde hij haar uit met hem mee naar huis te gaan en fietsten ze daar vervolgens heen. Hij woonde destijds nog in Wedding, in een aftandse flat met een douche in de keuken, samen met een studiegenoot die nooit onder die douche stond en eigenlijk ook nooit studeerde.

Hij lacht Eva toe. Hij weet nog hoe het was. Maar hij denkt niet dat ze dat wil horen.

Eva lag onder hem en ze zoenden. Weer hield ze de zoen langer vast dan hij, net als twee dagen eerder. Kennelijk bezat ze meer volharding dan hij, en Thomas, die van vluchtig en speels vrijen hield, ging erin mee. Iets meer vasthoudendheid kon hij wel gebruiken.

Hopelijk vindt ze me niet te dun, dacht hij. Toen merkte hij dat Eva steeds een stuk deken over zich heen trok, blijkbaar was zij op haar beurt bang dat hem iets aan haar niet zou bevallen.

Hij keek haar in de ogen, lichtblauw met een donkere rand om de pupillen, mooie, intelligente ogen.

‘Wat ben je mooi,’ fluisterde hij, en hij merkte dat Eva zich ontspande. Hij probeerde haar t-shirt uit te trekken, maar wel behoedzaam, want hij wilde niet mannelijk dominant overkomen. Ze hielp hem, kruiste haar armen en trok het shirt met één beweging uit. Eronder droeg ze een zwarte, praktische beha, maar dat was Thomas om het even. Mannen die al te veel waarde hechtten aan lingerie vond hij maar verdacht. En toen waren daar haar borsten.

Veel mannen zouden hem een nacht met zo’n boezem

hebben benijd, maar hij hield nou eenmaal meer van kleine, handzame borsten. Natuurlijk had hij vooraf kunnen weten dat Eva grote borsten had, maar hij had meer oog gehad voor al haar andere eigenschappen. Hij probeerde niets te laten merken van zijn onzekerheid. In zo'n eerste nacht kan het snel gebeuren dat je iemand kwetst en Thomas wilde Eva in geen geval kwetsen.

Eva zoende hem en hij streelde aftastend haar borsten. Ze keek hem verrast aan. 'Wat ben jij voorzichtig,' zei ze.

Hij lachte veelzeggend. Ik zou helemaal los kunnen gaan, moest zijn blik uitdrukken. Maar ik respecteer je nou eenmaal.

Zijn ogen gleden af naar Eva's buik, die breed en plat was en heel mooi, en hij zag haar atletische benen. Maar hij zag vooral nog steeds haar ogen. En die ogen bekeken hem met een mengeling van nuchtere afstandelijkheid en medeleven. Op deze avond en op alle verdere dagen en avonden in de daaropvolgende zeven jaar.

'Oké,' zegt Thomas ten slotte. 'Puur de feiten: jij lag onder, ik boven, we hebben een condoom gebruikt, jij bent geloof ik niet gekomen, maar ik heb je daarna nog klaar gevingerd en ik kon er niet over uit wat een mooie ogen je hebt.'

'En je deed heel voorzichtig, bijna verlegen, dat vond ik bijzonder.'

'Ja, dat wilde ik ook nog zeggen. Naast "de pure feiten" voelde het als thuiskomen.'

Eva schenkt hem een gelukkig lachje. 'Hou je eigenlijk van mijn borsten?'

'Ja!'

'Je zegt er nooit iets over.'

'Echt niet? Misschien is dat voor mijn gevoel grensoverschrijdend. Maar: je hebt erg mooie borsten.'

Een paar uur later ligt Eva fris gedoucht in bed en wacht op Thomas. Ze appt haar beste vriendin Desi.

‘Ben er weer.’ Meer krijgt ze nu niet voor elkaar, het was een lange dag, haar hele lichaam voelt zwaar, ze is moe.

Het was een vreemde avond. Een onprettig middelmatige avond, die onvoldoende ruimte bood voor haar euforie, haar blijdschap. Alles was iets te gewoon. Eva voelt zich een beetje als een staande lamp die na een lange reparatie weer op zijn vaste plek staat. Zonder de lamp was het stom, nogal leeg en donker, maar nu hij er weer is, kunnen we eindelijk weer overgaan tot de orde van de dag.

Waar blijft Thomas trouwens? En waarom is hij altijd zo lang in de badkamer?

Eva weet nog dat toen ze opgroeide, dat typisch iets was wat je niet deed: urenlang de badkamer bezet houden. Als kind in een woongroep zeker niet, maar ook als vrouw niet. Je maakt je niet mooi voor de mannen, maar voor jezelf. Haar moeder benadrukt dat tot op de dag van vandaag met een zekere trots op zichzelf en minachting voor anderen. Wat haar er nooit van weerhoudt altijd goed in de gaten te houden hoe ze zelf overkomt.

‘Thomas, gaat het?’

‘Ja-ha, ik kom zo!’

Thomas staat voor de spiegel en spreekt zichzelf zacht toe. Zijn gedachten dwalen af naar meneer Bertram. Hij maakt zich zorgen om hem. En om Eva. En om zichzelf. Een inktblauw, lillend gevoel van bezorgdheid ligt op zijn lichaam. Hij rukt zich los, trekt de badkamerdeur open en probeert met een sprong op het bed en naar Eva zijn muizenissen te verjagen. Eva kijkt verrast op. Ze lag verstrooid in een pocket te bladeren.

‘Fijn dat je in mijn bed ligt.’ Hij zoent haar.

‘Strikt genomen is het mijn bed. Ik heb het destijds betaald.’

‘Fijn dat je in jóúw bed ligt,’ zegt hij met een lachje. Eva lacht ook.

‘Wat deed je al die tijd in de badkamer?’

‘Tja, wat doet iemand in de badkamer?’ Thomas kijkt pijnlijk getroffen. Eva verdraait haar ogen.

‘Ik moest aan een patiënt denken die ik graag mag.’

‘Hoe oud?’

‘Vijfentachtig.’

‘O.’

‘Ik zou wel eens wat langer met hem willen praten. Als we even oud zouden zijn, zouden we volgens mij bevriend kunnen zijn. Onzin, ik weet het.’

‘Wat zou je hem willen vragen?’

‘Hoezo vragen? Ik bedoelde een gesprek hebben.’

‘Ik dacht... Jij zoekt toch altijd onbewust een soort mentor. Iemand als je vader, maar dan minder bepalend.’

‘Is dat zo?’ Thomas krimpt ineen. Eva meent hem weer eens beter te kennen dan hij zichzelf. ‘Ik mag mijn vader eigenlijk best graag.’

‘Ik ook, maar iedereen heeft altijd vragen aan zijn eigen ouders die bij nadere beschouwing meer gericht zijn aan de oudere generatie in het algemeen. Aan iemand die gewoon langer geleefd heeft, maar met wie je geen ingewikkelde familiebanden hebt. Bij mij is dat tenminste zo.’

‘Oké dan, stel dat meneer Bertram alwetend was, dan zou ik hem vragen of ik het juiste beroep heb gekozen.’

‘Verder niets?’

Thomas schudt zijn hoofd. Je zou zoveel kunnen vragen.

Hebt u ooit spijt gehad dat u kinderen hebt gekregen en met uw vrouw bent getrouwd? Bent u blij dat u in de stad

bent gebleven, of was u toch liever op het platteland gaan wonen? Is het slim om een huis te kopen? Bouwen? Of toch liever huren? En mag ik een keer met mijn vriendin langskomen en vertelt u mij dan of zij de juiste voor mij is? Ik twijfel soms aan haar... aan ons. Terwijl zij is wat anderen een 'geweldige vrouw' noemen. Het beste wat iemand als mij kan overkomen. Ik twijfel trouwens pas sinds kort aan ons. Dat wil zeggen, sinds... Ik weet het niet. Ik ben mijn gevoel voor tijd een beetje kwijt, u ook?

Niets daarvan zal hij ooit vragen. Hij durft veel te weinig en daardoor verandert er nooit iets in het leven. 'Wat zou jij een wijze oude man of vrouw willen vragen?'

'Zoals jij nu naar me kijkt, dat is geloof ik de reden waarom ik met jou ben.'

'Hoe... Hoe kijk ik dan?'

'Met warmte en belangstelling. Dat maakt je echt aantrekkelijk.'

'Goh, dank je wel.' Thomas krijgt een beetje zin in seks.

Ze houden elkaars blik vast. Maar Eva geeft zich er niet helemaal aan over. In haar ogen staat iets stoïcijns, iets wat hij de laatste tijd vaker heeft gezien en wat hem niet zo goed bevalt.

'Ik hoef helemaal niets aan een oude man te vragen, ik vraag het jou rechtstreeks,' begint Eva.

Dan zoent Thomas haar. Ze beantwoordt zijn zoen en ze beginnen meteen te vrijen. Het is niet helemaal zoals hij zich had voorgesteld, op de een of andere manier is het iets nuchterder, maar Thomas vindt het toch fijn.

'Oké, ik ben dus weer thuis...' Eva zwijgt even en pakt met beide handen zijn pik vast. Ze vrijen weer. 'We hebben het er wel eens over gehad of ik dan met de pil zou stoppen.'

'O ja, klopt.'

Eva kijkt hem aan.

‘Daar hebben we het over gehad,’ zegt Thomas nog eens. Hij weet niet wat hij verder moet zeggen. Hij streelt Eva’s billen, haar benen, haar venusheuvel. ‘Zullen we het er anders morgen over hebben?’ vraagt hij.

‘Tuurlijk,’ zegt Eva met een knikje. ‘Je hoeft ook niet onmiddellijk te reageren. Maar dat is de vraag die ik je op dit moment zou stellen. Dat wil zeggen: die ik je nu stel.’

Eigenlijk wilde Eva het onderwerp ‘pil’ helemaal niet aansnijden. Niet meteen de eerste avond, niet nu Thomas zo ongrijpbaar is. Ze ergert zich.

Thomas zoent haar nek, zijn wijsvinger glijdt langzaam langs haar schaamlippen, dan dringt hij met zijn vingers bij haar naar binnen. Tegelijkertijd wordt hij afgeleid door een gedachte die hij niet meer kan verjagen. Is Eva al gestopt met de pil zonder hem dat te vertellen? Wil ze alleen nog zijn instemming horen?

Eva trekt hem op zich en slaat haar armen om hem heen, om zijn knokige rug. Thomas tast haar lichaam af, maar hij voelt zich niet meer op zijn gemak. Hij zoent Eva weer, in de hoop dat er iets gebeurt. Emotioneel, en concreet met zijn erectie, die wat onvast geworden is. Moet hij dan maar stoppen? Is dat niet verschrikkelijk kwetsend voor hen allebei? Dan haalt Eva haar vingers, die atletische, altijd goed doorbloede vingers, door zijn haar en draait zijn hoofd naar haar toe.

‘Als je niet wil, hoeven we hier niet mee door te gaan.’ Ze kijkt hem aan. Stoïcijns. Teleurgesteld.

‘Sorry,’ zegt Thomas.

Hij gaat op zijn buik liggen, Eva draait zich naar hem toe. Ze kijken elkaar zwijgend aan.

‘Zou je je arm om me willen slaan?’ vraagt hij.

‘Oké,’ zegt ze aarzelend.

‘Sorry, ik zie het allemaal even niet zo duidelijk. Vanbinnen ligt alles overhoop.’

Eva kijkt rustig de donkere kamer in. Thomas zou wel kunnen huilen. Na een tijdje trekt Eva haar arm weer weg.

‘Ik ben trouwens nog niet gestopt met de pil, mocht je je dat afvragen.’

Thomas tast naar haar hand. ‘Kom, we gaan slapen,’ zegt hij. ‘Morgen is er weer een dag.’

Nog 31 dagen

Als om half zeven de wekker gaat, zet Thomas die snel uit om Eva niet wakker te maken. Hij staat zachtjes op, doucht lang en dekt in de keuken haastig de ontbijttafel. Rondom Eva’s bord zet hij alles wat ze lekker zou kunnen vinden, daar heeft hij gisteren bij het boodschappen doen aan gedacht. Marmelade, haar favoriete muesli, tomaten, mozzarella en guacamole. Hij heeft onvoldoende tijd voor de croissants die nog afgebakken moeten worden, maar legt een briefje op Eva’s bord: *In de koelkast liggen nog croissants. Tot later :) Thomas*

Als hij volledig aangekleed door de gang sluipt en weer eens zijn portemonnee zoekt, komt Eva slaperig de kamer uit. Ze blijft stomverbaasd staan.

‘Ben je vandaag niet vrij?’

Thomas bevriest ter plekke. ‘Hadden we dat afgesproken? O nee, echt?’

‘Ik dacht dat dat duidelijk was.’

Eva moet even slikken. Thomas kijkt haar verontschuldigend aan. ‘Ik kan nu niet zomaar vrij nemen.’

‘Oké, dan was het zeker een misverstand. Maakt niet uit, we zien elkaar vanavond.’

Thomas staat vertwijfeld aan de ene kant van de gang, Eva aan de andere. Hij legt aarzelend zijn hand op de deurknop. ‘Ik heb ontbijt voor je gemaakt.’

‘Als je ziek zou zijn, zou je ook niet naar je werk kunnen.’

Thomas ademt hulpeloos uit. ‘Dat kan ik niet maken. Het is momenteel een gekkenhuis, we zijn onderbezet, Rose is nog met vakantie. Dan is Matti weer de klos. Ik kan bovendien zo slecht liegen, niemand zou geloven dat ik echt ziek ben. Peiffer heeft toch al de pik op me.’

‘Oké,’ zegt Eva, en ze werpt hem een stille kus toe, gelaten, maar wel vriendelijk. Dan draait ze zich om en verdwijnt in de badkamer.

Thomas loopt de trap af, hij moet zich nu echt haasten. Maar ook zijn slechte geweten heeft haast, hijgt in zijn nek, klampt zich daar vast.

Eva probeert niet eens haar chagrijn goed te praten.

Ze blijft een tijdlang staan, houdt met één hand in gedachten verzonken de zoom van haar T-shirt vast, woelt met de andere door haar haar en kan zich er niet toe zetten om te gaan douchen. Ze kijkt naar haar blauwe, uitgezakte pyjamabroek met de roze strepen en haar oude witte T-shirt. Zou de vorige avond anders zijn gelopen als ze andere – of minder – kleren aan had gehad?

Ze schudt geërgerd haar hoofd. ‘Laat Thomas eerst zelf maar eens mooiere boxershorts aanschaffen,’ mompelt ze

De avond zou niet anders zijn gelopen, wat ze ook aangehad zou hebben. En dat maakt haar onzeker en ergert haar ook op een diepe, machteloze manier. Ze blijft nog een tijdje zo staan en stapt pas onder de douche als ze het koud krijgt. Terwijl het warme water op haar neerspettert, probeert ze nergens aan te denken, maar denkt toch aan alles.

Pas als ze een schoon T-shirt en een comfortabele linnen broek aanheeft, als ze de door Thomas gedekte tafel ziet, als ze terugdenkt aan de curator van het museum, waar ze in Parijs onderzoek heeft gedaan, die haar werk zo heeft geprezen en als ze dan bedenkt dat Parijs nu eenmaal ver weg is, maar Berlijn dichtbij, trekt haar humeur een beetje bij.

Thomas loopt haastig door de gang naar het kamertje waar iedereen zich altijd omkleedt. Hij voelt zich vandaag beter dan anders opgewassen tegen de eisen die het ziekenhuis stelt. Ze zijn duidelijk en overzichtelijk, in elk geval vergeleken met wat hij van Eva krijgt. Want zij bejegt hem nooit met minder dan haar volle liefde.

Voordat hij zijn mobiel op stil zet en in de zak van zijn witte werkbrok stopt, stuurt hij haar een appje.

Eva haalt haar toilettas leeg. Ze heeft condooms gekocht. Mocht Thomas zeggen: 'Prima, stop maar met de pil' en dan alsnog gaan weifelen. Mocht het onderwerp ooit werkelijk ter sprake komen. Concreet. Daarna veegt ze de tegels droog, dat heeft ze zich op een gegeven moment zo aangewend, dan krijg je geen kalkaanslag.

Eigenlijk valt het allemaal wel mee, denkt Eva, terwijl ze verder poetst. Thomas voelt zich in het ziekenhuis niet op zijn gemak. Maar hij wordt een goede arts, beter dan zijn vader. Menselijker. Hij wordt vast geen hoogleraar of chef de clinique, maar wel een goede arts. Daar komt hij mettertijd wel achter. Momenteel merkt hij alleen dat hij anders is dan de mensen die in het ziekenhuis carrière maken. Dat maakt hem onzeker. Hoe kun je zin in seks hebben als je je wezenlijk onzeker voelt? Hoe kun je aan kinderen krijgen denken als je niet weet of je wel het juiste vak hebt gekozen? En hoe kun je